

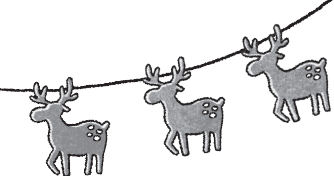

Elniai apsirgo.

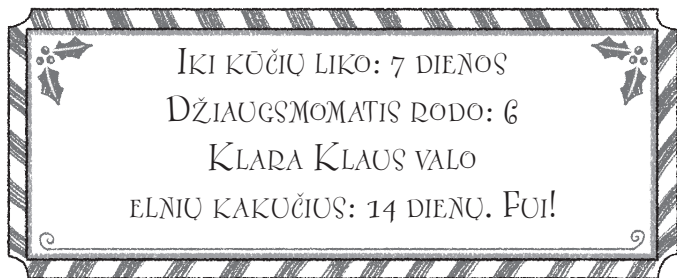
Viskas prasidėjo nuo laukinių elnių. Klara Klaus klampojo per sniegą rinkti žolių ir lapų, kad keturkojams nereikėtų patiems ieškoti maisto. Atnešė gūnių ir šiaudų, kad nesušaltų, pasirūpino, kad turėtų geriamojo vandens, nes ežeras buvo užšalęs.

O paskui susirgo ir skraidantys elniai. Bet jeigu jie negalės skristi, kaip bus su Kalėdomis?..

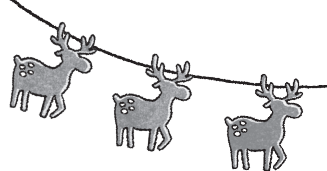
PIRMAS SKYRIUS

Klara užsitraukė antklodę iki pat smakro ir suraukė nosį. Elnių daržinės karantino aptvare, kur ji miegojo pastarąsias dvi savaites, buvo šalta. Ji ilgėjosi savo jaukios lovos ir kalėdinių sausainėlių kvapo. Tačiau kol kas teks pasitenkinti kieta, nepatogia sulankstomąja lovele. Klara nė nebūtų sutikusi miegoti kur kitur. Tik ne dabar, kai jos elniai taip sunkiai sirgo.

Vos išgirdusi, kad sunegalavo skraidantys elniai,

Klara atskubėjo jų slaugyti. Nesitraukė nuo jų nei dieną, nei naktį. Mergaitė kuopė jų gardus (taip, netgi dvokiančius rudus kakučius) ir rūpinosi, kad nepritrūktų nei maisto, nei vandens, nors šių jie kol kas nelietė. Klara tikėjosi, kad šiandien – po dviejų savaitių siaubingos ligos – bus ta diena, kai elniai pradės ėsti. Jeigu artimiausiu metu nepradės čiaumoti morkų ir samanų, tikrai nepajėgs pakilti Kūčių vakarą.

Šalimais pasigirdo šnarpštimas. Jos elniai pabudo ir reikėjo jais pasirūpinti. Klara pasirąžė, nusimetė antklodes, pagaliau pakilo iš lovos ir apsiavė šiltus veltinius.

Niekas tiksliai nežinojo, kodėl vieni elniai gali skraidyti, o kiti ne. Paprastai skraidančių

elnių talentas atsiskleisdavo sulaukus dvejų metų. Pamažu jie šuoliuodavo vis aukščiau ir aukščiau. Tačiau palikti miške ir tinkamai neapmokyti jie galėdavo susižeisti (arba sužeisti netoliese stovėjusį sniego senį!). Todėl svarbu, kad Santa, elfai, o dabar jau ir Klara, juos prižiūrėtų.

– Skraidančių elnių niekada nebus per daug, – mėgdavo sakyti Santa. – Kaip ir sausainių! Cho! Cho! Cho!

Pasaulyje kasmet daugėjant vaikų ir ilgėjant jų norų sąrašams, rogės vis sunkėjo. Todėl prie jas traukusių pirmų devynių elnių Santai teko įkinkyti kelis naujokus. Dabar Šiaurės ašigalyje buvo net aštuoniolika skraidančių elnių. Tad Santa galėjo skraidinti sunkesnę krovinį, be to, porinis

skaičius užtikrino, kad rogės posūkiuose neapvirs. Papildomi elniai praversdavo ir tada, jei vienas kuris susirgdavo (tik bėda, kad šįkart susirgo visi!).

Klara atidarė duris. Išvydus dideles, tamsias, žibančias Griausmo akis širdis akimirką sustojo. Griausmas ištisęs savaitės neatrodė toks žvalus.

– Labas rytas, gražuoli! – meiliai pasisveikino Klara. Griausmas nosimi bakstelėjo jai delną. Iš raudono metalinio kibiro, stovinčio ant grindų, mergaitė ištraukė morką ir viltingai atkišo jam. Elnias ją dukart perkrimto ir nurijo. Klara sukikeno. Bent jau vienas elnias taisėsi. Nuėjo apžiūrėti kitų,

dauguma irgi atrodė sveikstantys. Šnarpštė, baksnojo ją nosimis ir trypė kanopomis reikalaudami maisto. Visi, išskyrus dvynius Kupidoną ir Vėją. Tiedu gulėjo ant šiaudų ir dejavo. Klara pritūpusi paglostė jiems galvas. Ji nesuprato. Visi kiti sveiko. Balerūnas netgi nugurgė šiek tiek elnių kokteilio (pieno, grietinėlių ir samanų gėrimo), Klaros pagaminto iš vakaro su viltimi, kad netrukus jo prireiks.

Ji krenkštelėjo ir tikėdamasi paguosti negaluojančius draugus uždainavo „Skambink varpeliu“ (elniai dievino kalėdines dainas). Bet Klarai dainuojant, Rudolfas pratisai suprunkštė. Ir nors Klara elnių kalbos nemokėjo, puikiai suprato, ko šis nori – „padainuok mano mėgstamiausią dainą“. Turbūt nieko stebėtino, kad tai buvo

„Raudonnosis elnias Rudolfas“, ir Rudolfas jos pageidavo (prunkšdamas ir šnarpšdamas, kol kas nors pasiduodavo) mažiausiai tris kartus per dieną. Tiesą sakant, Rudolfas buvo taip jos apsėstas, kad pernai keturis kartus suko Santos roges aplink mažą miestelį Hampšyre, Anglijoje, nes išgirdo chorą ją dainuojant ir nenorėjo praleisti nė natos. Dėl to Santa trimis minutėmis atsiliko nuo tvarkaraščio (o kai turi išdalyti milijonus dovanų, tai labai daug).

Negalėdama atsakyti elniui tokio malonumo, Klara jau išsižiojo dainuoti Rudolfo dainą, tačiau staiga širdis nukrito į kulnus – Vėjo pilvas kilnojosi tankiau nei žaislus gaminančių elfų rankelės. Po šimts lempučių, kas jiems dabar pasidarė? Klara priėjo

arčiau, ausyse ėmė spengti. Iš baimės net sulaukė kvapą. O tada pervėrė jį piktu žvilgsniu ir pašokusi ant kojų kumščiais įsisprendė į klubus.

– Ak tu! – nenoromis subarė. – Tu visai nesergi!

Kupidonas su Vėju kvatojosi. Nenaudėliai ją apkvailino. Klara papurtė galvą, bet nesulaikiusi ir pati prajuko. Jei jau dvyniai vėl krečia išdaigas, vadinasi, tikrai sveiksta. Po dviejų nerimo savaitių Klara jautėsi lengvutė lyg skambantys rogių varpeliai. Pagaliau galės džiaugtis artėjančiomis šventėmis.

Šie metai Klarai buvo labai svarbūs. Po pernykštės Rudolfo nesėkmės ji treniravo Novą, kuri šiomet pirmą kartą ves elnių kinkinį. Klara baisiai didžiavosi, kad Novai teko tokia didžiulė atsakomybė. Dabar, kai skraidantys elniai pamažu atsigauna, laukia pačios nuostabiausios Kalėdos.

O kad Klara būtų žinojusi, jog jos vargai tik prasideda...